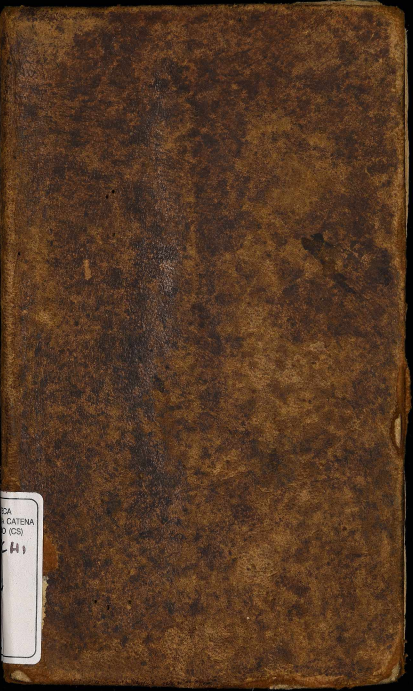

CA
CATENA
O (CS)
- 1
K

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

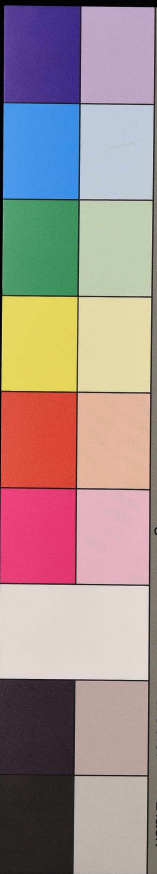
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

23. M.

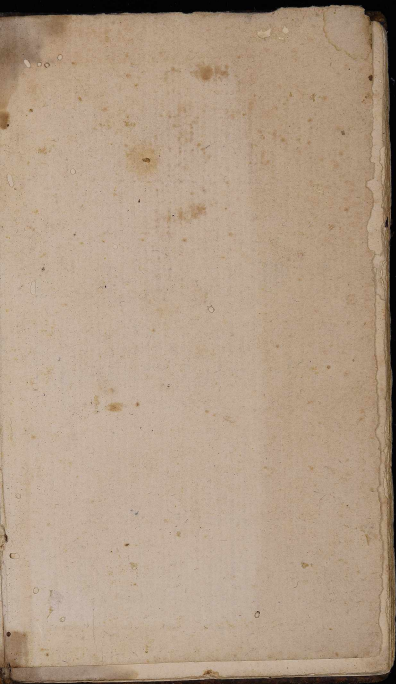
Handwritten scribbles or marks, possibly remnants of a signature or date.

Blank rectangular area, possibly a label or a piece of tape.

Handwritten scribbles or marks, possibly remnants of a signature or date.

Handwritten scribbles or marks, possibly remnants of a signature or date.

Handwritten scribbles or marks, possibly remnants of a signature or date.

50

...

0

0

... is over ...

P H Æ D R I

A U G U S T I

LIBERTI FABULÆ,

~~Dr. Gabriel Aguirre~~
~~Dr. Aguirre~~

THE R. I.

AUGUST

1811

PHÆDRI
AUGUSTI
LIBERTI
ÆSOPICARUM FABULARUM
LIBRI V.

*Ex libris
M. Joannis
De Urbe*

*Accepit
et Pauli
1724.*

ROMÆ MDCCXXXVI.
In Typographia S. MICHAELIS ad Ripam,
per Hieronymum Mainardi.

Superiorum in permissu.

ANTICHI

Sett

A

321

BIBLIOPOLA

Ad Lectorem.

PHÆDRI Fabularum; quas
publici juris facio, tuo com-
modo, candide Lector, offero.
Stylus est usquequaque candidus,
& aurea Latini Sermonis venu-
stas; sensus verò ex arcanâ Phi-
losophiâ deprompti, Fabularum-
que cortice velati ad bene, ho-
nestèque vivendum. Opere in-
exiguo ne sperne delicias, vene-
resque loquendi, nec dedignare
ab Auctore vix dum noto crudi-
ri; pulchrum enim est, non so-
lùm ab Amico; sed etiam ab in-
cognito doceri. Hæc te præmo-
nitum volui. Vale.

FABULARUM

LIBER PRIMUS.

- 1 **L** Upus, & Agnus.
- 2 **R**ana Regem petierunt.
- 3 Garrulus superbus, & Pavo.
- 4 Canis per fluvium carnes ferens.
- 5 Vacca, & Capella, Ovis, & Leo.
- 6 Rana ad Solem.
- 7 Vulpes ad personam tragicam.
- 8 Lupus, & Gruis.
- 9 Passer ad Leporem consiliator.
- 10 Lupus, & Vulpis iudice Simio.
- 11 Asinus, & Leo venantis.
- 12 Cervus ad Fontem.
- 13 Vulpes, & Cervus.
- 14 Ex Sutore Medicus.
- 15 Asinus ad Senem Pastorem.
- 16 Ovis, Cervus, & Lupus.
- 17 Ovis, Canis, & Lupus.
- 18 Mulier parturiens.
- 19 Canis parturiens.
- 20 Canes famelici.
- 21 Leo Senex, Aper, Taurus, Asinus.
- 22 Mustella, & Homo.
- 23 Canis fidelis.
- 24 Rana rupta, & Bos.
- 25 Canes, & Crocodilus.
- 26 Vul.

- 26 *Vulpes, & Ciconia.*
- 27 *Canis, & Thesaurus, & Vulturius.*
- 28 *Vulpes, & Aquila.*
- 29 *Rana metuens Taurorum praelia.*
- 30 *Milvus, & Columba.*

LIBER SECUNDUS.

- 1 **J**uvenus, & Leo, & Prædator.
- 2 **A**nus diligens Juvenē, item Puella.
- 3 *Æsopus ad quemdam de successu improborum.*
- 4 *Aquila, Feles, & Aper.*
- 5 *Cæsar ad Atriensem.*
- 6 *Aquila, & Cornix.*
- 7 *Muli duo, & Vectores.*
- 8 *Cervus ad Boves.*
- 9 *Ad Lectorem.*

LIBER TERTIUS.

- 1 **A**Nus ad amphoram.
- 2 **P**antera ad Pastores.
- 3 *Lanius, & Simius.*
- 4 *Æsopus, & Petulans.*
- 5 *Musca, & Mula.*
- 6 *Lupus ad Canem.*
- 7 *Soror ad Fratrem.*
- 8 *Socrates ad Amicos.*
- 9 *Pullus ad Margaritam.*
- 10 *Apes, & Fuci Vespæ Judice.*

PHÆDRI AUG. LIB.

FABULARUM.

ÆSOPICARUM.

L I B. I.

ÆSOPUS auctor quam materiam repperit,
 Hanc ego polivi versibus senariis:
 Duplex libelli dos est, quod risu movet,
 Et quod prudenti vitæ consilio monet:
 Calumniari si quis autem voluerit,
 Quod arbores loquantur, non tantum feræ;
 Fictis jocari nos meminerit fabulis.

FABULA I.

Ad rivum eundem Lupus, & Agnus venerant
 Siti compulsi. Superior stabat Lupus,
 Longèque inferior Agnus, tunc fauce improba
 Latro incitatus iurgij causam institit.
 Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi
 Aquam bibenti? laniger contra timens,
 Qui possum, quæso, facere, quod quereris, Lupe?
 A te decurrit ad meos haustus liquor.
 Repulsus ille veritatis viribus,
 Ante hos sex menses at maledixisti mihi.
 Respondit Agnus: Equidem natus non eram?
 Pater, hercule, tuus, inquit, maledixit mihi.
 Atque ita correptum lacerat injusta nece.
 Hæc propter illos scripta est homines fabula,
 Qui fictis causis innocentes opprimunt.

FABULA II.

Athenæ cum florerent æquis legibus,
 Procax libertas civitatem miscuit,
 Ianumque solvit pristinum licentia.
 Hinc conspiratis factionum partibus
 Arcem tyrannus occupat Pisistratus.

Cum tristem servitutem flerent Attici,
 Non quia crudelis ille, sed quoniam grave
 Omne insuetis onus, & cepissent queri;
 Æsopus talem tum fabellam rettulit.
 9. Rantæ vagantes liberis paludibus,
 Clamore magno Regem petiere à Jove.
 Qui dissolutos mores vi compesceret.
 Pater Deorum risit, atque illis dedit
 Parvum tigillum, missum quod subito vadis
 Motu, sonoque terruit pavidum genus.
 Hoc mersum lino quum jaceret diutius;
 Fortè una tacitè profert è stagno caput,
 Et, explorato rege, cunctas evocat.
 Illæ, timore posito, certatim adnatant,
 Lignumque supra turba petulans insilit.
 Quod, cum inquinassent omni contumeliâ;
 Alium rogantes regem misere ad Jovem,
 Inutilis quoniam esset, qui fuerat datus.
 Tum misit illis Hydrum, qui dente aspero
 Corripere coepit singulas; frustra necem
 Fugitant inerte; vocem præcludit metus.
 Furtim igitur datus Mercurio mandata ad Jovem;
 Adflctis ut succurrat. Tunc contra Deus;
 Quia noluisse vestrum ferre, inquit, bonum,
 Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
 Hoc sustinete, majus ne eveniat malum.

FABULA III.

Ne gloriari libeat alienis bonis,
 Suoque potius habitu vitam degere;
 Æsopus nobis hoc exemplum prodidit.

Tumens inani Gracculus superbiam,
 Pennas Pavoni, quæ deciderant, sustulit,
 Seque exornavit: deinde contemnens suos,
 Impiscuit se Pavonum formoso gregi.
 Illi impudenti pennas eripiunt avi,
 Fugantque rostris; malè mulcatus Gracculus
 Redire mœrens coepit ad proprium genus,
 A quo repulsus tristem sustinuit notam.
 Tum quidam ex illis, quos prius despexerat:
 Contentus nostris si fuisses sedibus,

Et quod natura dederat, voluisses pati;
 Nec illam expertus esses contumeliam,
 Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

FABULA IV.

Amittit meritò proprium, qui alienum adpetit.
 q Canis per flumen carnem dum ferret natans,
 Lympharum in speculo vidit simulacrum suum:
 Aliamque prædam ab alio ferri putans,
 Eripere voluit: verùm decepta aviditas,
 Et quem tenebat ore demisit cibum,
 Nec quem petebat adeo, potuit attingere.

FABULA V.

Numquam est fidelis cum potente societas.
 Testatur hæc fabella propositum meum.
 q Vacca, & Capella, & pariens Ovis injuriæ
 Socii fuere cum Leone in saltibus.
 Hi cum cepissent Cervum vasti corporis,
 Sic est locutus, partibus factis, Leo;
 Ego primam tollo, nominor quia Leo:
 Secundam, quia sum fortis, tribuetis mihi:
 Tum quia plus valeo, me sequetur tertia:
 Malo affligetur, si quis quartam attigerit.
 Sic totam prædam sola improbas abstulit.

FABULA VI.

Vicini furis celebres vidit nuptias
 Æsopus, & continuò narrare incipit:
 q Uxorem quondam Sol cum vellet ducere;
 Clamorem Ranae sustulere ad Sydera.
 Convicio permotus querit Juppiter
 Causam querelæ: quædam tum stagni incola:
 Nunc, inquit, omnes unus exurit lacus:
 Cogitque miseras aridâ sede emori:
 Quidnam futurum est, si crearit liberos?

FABULA VII.

Personam tragicam forte vulpes viderat,
 O quanta species, inquit, cerebrum non habet!
 q Hoc illis dictum est, quibus honorem, & gloriam,
 Fortuna tribuit, sensum communem abstulit.

FABULA VIII.

Qui pretium meriti ab improbis desiderat,

Bis peccat: primum quoniam indignos adjuvat,
 Impune abire, deinde quia jam non potest.
 q Os devoratum fauce cum hæretet Lupi;
 Magno dolore victus capit singulos
 Illicere pretio, ut illud extraherent ualum.
 Tandem persuasa est jurejurando Gruis,
 Gulaque credens colli longitudinem,
 Periculosam fecit medicinam Lupo.
 Pro quo cum pactum flagitarent præmium:
 Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
 Incolume abstuleris, & mercedem postulas.

FABULA IX.

Sibi non cavere, & alius consilium dare,
 Stultum esse, paucis ostendamus versibus.
 q Oppressum ab Aquilâ fletus edentem graves
 Leporem objurgabat Passer: Ubi pernecitas
 Nota, inquit, illa est, quid ita cessarunt pedes?
 Dum loquitur, ipsam accipiter nec opinum rapit,
 Questuque vano clamitantem interficit.
 Lepus seminat omnis mortis in solario:
 Qui modò feceris nostra irridebas mala,
 Simili querelâ nunc deploras tua.

FABULA X.

Quicumque turpi fraude semel innotuit,
 Etiam si verum dicit, amittit fidem.
 Hoc adtestatur brevis Æsopi fabula.
 q Lupus arguebat Vulpem furti crimine,
 Negabat illa, se esse culpæ proximam.
 Tunc iudex inter illos sedit Simius.
 Uterque causam cum perorasset suam;
 Dixisse fertur Simius Sententiam:
 Tu non videris perdidisse, quod peris,
 Te credo subripuisse, quod pulchrè negas.

FABULA XI.

Virtutis experte verbis jactans gloriam
 Ignotos fallit, notis est derisui,
 q Venari Afello comite cum vellet Leo;
 Connexit illum frutice, & admonuit simul,
 Ut insuetâ voce terreret feras,
 Fugientes ipse exciperet. hic auritulus

Clamorem subitum tollit totis viribus,
 Novoque turbat bestias miraculo;
 Quæ, dum paventes, exitus notos petunt,
 Leonis affliguntur horrendo impetu,
 Qui postquam cæde fessus est, Alinum evocat,
 Jubetque vocem premere: tunc ille insolens
 Qualis videtur opera tibi vocis meæ?
 Insignis, inquit, sic, ut nisi nossem tuum
 Animum, genusque, simili fugissem in metu;

FABULA XII.

Laudatis utiliora, quæ contempseris,
 Sæpe inveniri, hæc exerit narratio.
 q Ad fontem Cervus cum bibisset, restitit,
 Et in liquore vidit effigiem suam.
 Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,
 Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
 Venantum subito vocibus conterritus,
 Per campum fugere cœpit, & cursu levi,
 Canes elusit, silva tunc excepit ferum,
 In quâ retentis impeditus cornibus
 Lacerari cœpit moribus sævis Cervum.
 Tunc moriens: vocem hanc edidit dicitur:
 O me infelicem, qui nunc æquum intelligo,
 Ut illa mihi profuerint, quæ desexeram,
 Et quæ laudaram, quantum luctus habuerint;

FABULA XIII.

Quid se laudari gaudet verbis subdolis,
 Ferè dat pœnas turpi pœnitentiâ.
 q Cum de fenestrâ Corvus raptum caseum
 Commesse vellet celsâ residens arbore,
 Hunc vidit Vulpes, dehinc sic occēpit loqui:
 O qui tuarum, Corve, peniarum est nitor!
 Quantum decoris corpore, & vultu geris:
 Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
 At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
 Emisit ore caseum, quem celeriter
 Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus.
 Tum demum ingemuit Corvi deceptus stupor.
 Hac re probatur quantum ingenium valet.
 Virtute semper prævalet sapientia.

F A B U L A XIV.

Malus cum Sutor inopiâ deperditus
 Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
 Et venditaret falso antidotum nomine,
 Verboſis acquiſivit ſibi famam ſtrophis.
 Hic cum jaceret morbo conſeſtus gravi,
 Rex urbis, ejus experiendi gratiâ,
 Scyphum popoſcit, fuſâ dein ſimulans aquâ
 Anthidoto miſcere illius ſe toxicum,
 Hoc bibere juffit ipſum poſito præmio,
 Timore mortis ille tum conſeſſus eſt,
 Non artis ullâ medicæ ſe prudentiâ,
 Verûm ſupore vulgi factum nobilem;
 Rex advocata concione, hæc addidit:
 Quantæ putatis eſſe vos dementiæ,
 Qui capita veſtra non dubitatis credere
 Cui calceandos nemo commiſit pedes?
 q Hoc perſuadere verè ad illos dixerim,
 Quorum ſtupidiâ quaſtus impudentia eſt.

F A B U L A XV.

In principatu commutando, ſæpius
 Nil præter dominum nomen mutant pauperes.
 Id eſſe verum parva hæc fabella indicat.
 q Afellum in prato timidus paſcebat ſenex,
 Is hoſtium clamore ſubito territus,
 Suadebat Afino fugere, ne poſſet capi.
 At ille lentus, quaſo non binas mihi
 Clitellas impoſiturum victorem putas?
 Senex negavit: Ergo, quid refert meâ,
 Cui ſerviam, clitellas dum portem meas?

F A B U L A XVI.

Fraudator nomen cum locat ſponſum improbo,
 Non rem expedire, ſed mala videre expetit.
 q Ovem rogabat Cervus modium tritici,
 Lupo ſponſore, at illa præmetuens dolum:
 Rapere, atque abire ſemper adſuevit Lupus,
 Tu de conſpectu fugere veloci impetu,
 Ubi vos requiram cum dies advenerit?

Solent mendaces luere pœnas malefici .
 q Calumniator ab Ove cum peteret Canis ;
 Quem commendasse panem se contenderet ;
 Iupus citatus testis , non unum modò
 Debere dixit , verùm affirmavit decem .
 Ovis damnata falsò testimonio ,
 Quod non debebat , solvit ; post paucos dies
 Ovis jacentem in foveâ conspexit Lupum :
 Hæc , inquit , merces fraudis à Superis datur .

F A B U L A X V I I I .

Nemo libenter recolit , qui læsit , locum .
 q Instante partu mulier , actis mensibus ,
 Humo jacebat flebiles gemitus ciens .
 Vir est hortatus , corpus lecto reciperet ,
 Onus naturæ melius quo deponeret .
 Minimè , inquit , illo posse confido loco
 Malum finiri , quo conceptum est initio .

F A B U L A X I X .

Habent insidias hominis blanditiæ mæi ,
 Quas ut vitemus , versus subiecti mœnunt .
 q Canis parturiens , cum rogasset alteram ,
 Ut fœtum in ejus tugurio deponeret ;
 Facile impetravit , dein reposcens locum
 Preces admovit , tempus exorans breve ,
 Dum firmiores catulos posset ducere .
 Hoc quoque consumpto , flagitare validius
 Cubile cepit : Si mihi , & turbæ meæ
 Par , inquit , esse potueris , cedam loco .

F A B U L A X X .

Stultum consilium non modò effectu caret ;
 Sed ad perniciem quoque mortales devocat .
 q Corium depressum in fluvio viderunt Canes :
 Id , ut commesse extractum possent facilius
 Aquam cœpere bibere : sed rupti prius
 Periere , quam , quod petierant , contingerent .

F A B U L A X X I .

Quicumque amisit dignitatem pristinam ,
 Ignavis etiam jocus est in causâ gravi
 q Defectus annis , & desertus viribus

Leo cum jaceret spiritum extremum trahens,
 Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
 Et vindicavit istu veterem injuriam:
 Infestis Taurus mox confodit cornibus
 Hostile corpus. Asinus, ut vidit ferum
 Impunè lædi, calcibus frontem exterit.
 At ille expirans; Fortes indignè tuli
 Mihi insultare, te naturæ dedecus
 Quod ferre cœgor, certè bis videor mori.

FABULA XXII.

Mustella ab Homine pressa, cum instantem necem
 Effugere veller; Quæso, inquit, parcas mihi,
 Quæ tibi molestis muribus purgo domum.
 Respondit ille: Faceres si causâ meâ,
 Gratum esset, & dedissem veniam supplici:
 Nunc quia laboras, ut fruaris reliquis,
 Quæ sunt rosuri, simul & ipsos devores,
 Noli imputare vanum beneficium mihi.
 Atque ita leuitus, improbam letho dedit.
 Hoc in se dicere debent illi agnoscere,
 q Quorum privata servit utilitas sibi,
 Et meritum inane jactant imprudentibus.

FABULA XXIII.

Repentè liberalis stultis gratus est,
 Verùm peritis irritos tendit dolos.
 q Nocturnus cum fur panem misisset Cani,
 Objecto tentans an cibo posset capi:
 Heus, inquit, linguam vis meam præcludere,
 Ne latrem pro re domini: multum falleris.
 Namque ista subita me jubet benignitas
 Vigilare, facias ne meâ culpâ lucrum.

FABULA XXIV.

Jaops potentem dum vult imitari, perit.
 q In prato quodam Rana conspexit Bovem,
 Et tacta invidia tantæ magnitudinis,
 Rugosam inflavit pellem: tum natos suos
 Interrogavit, an Bove esset latior:
 Illi negarunt: rursus intendit cutem
 Majore nisu, & simili quæsit modo,
 Quis major esset: illi dixerunt, Bovem.

Novissimè indignata, dum vult validius
Inflare sese, rupto jacuit corpore.

F A B U L A X X V.

Consilia qui dant prava cautis hominibus,
Et perduat operam, & deridentur turpiter.
q Canes currentes bibere in Nilo flumine,
A Crocodillis ne rapiantur, traditum est.
Igitur cum currens bibere cepisset canis,
Sic Crocodillus: Quamlibet lambe otio,
Pota, atque accede Nilo temerè, de dolo
Noli vereri. At ille: Facerem mehercule,
Nisi esse scirem carnis te cupidum meæ.

F A B U L A X X V I.

Nulli nocendum: si quis verò læserit,
Mulctandum simili jure, fabella admonet;
q Vulpes ad cenam dicitur Ciconiam
Prior invitasse, & illi in patinâ liquidam
Posuisse forbitionem, quam nullo modo
Gustare esuriens potuerit Ciconia,
Quæ Vulpem cum revocasset, intrinse cibo
Plenam lagenam posuit: huic rostrum inferens
Satiatur ipsa, & torquet concupiscenti fame:
Quæ cum lagenæ frustra collum lamberet,
Peregrinam sic locutam volucrem accepimus:
Sua quisque exempla debet æquo animo pati.

F A B U L A X X V I I.

Hæc res avaris esse conveniens potest,
Et qui humiles nati dici locupletes student.
q Humana effodiens ossa, thesaurum Canis
Invenit, & violavit quia Manes Deos,
Injecta est illi divitiarum cupiditas,
Panas ut Sanctæ religioni penderet.
Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
Fame est consumptus: quem stans Vulturius super
Fertur locutus: ô Canis meritò jaces,
Qui concupisti subito regales opes,
Trixio conceptus, & educatus stercore.

F A B U L A X X V I I I.

Quamvis sublimes, debent humiles metuere;
Vindicta docili quia patet solertia.

q Vulp.

¶ Vulpinos catulos Aquila quondam sustulit,
 Nidoque posuit, pullis escam, ut carperent;
 Hanc persecuta mater, orare incipit,
 Ne tantum miseræ luctum importaret sibi:
 Contempsit illa, tuta quippe ipso loco.
 Vulpes ab ara rapuit ardentem facem,
 Totamque flaminis arborem circumdedit,
 Hosti dolorem damno miscens sanguinis.
 Aquila, ut periculo mortis eriperet suos,
 Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

FABULA XXIX.

Humiles laborant, ubi potentes dissident:
 ¶ Rana in palude pugnam Taurorum intuens,
 Heu quanta nobis instat perniciēs! ait:
 Interrogata ab aliâ, cur hoc diceret.
 De principatu cum illi certarent gregis,
 Longèque ab illis degerent vitam boves:
 Est statio, ait, separata, ac diversum genus:
 Sed pulsus regno nemoris qui profugerit,
 Paludis in creta veniet latibula,
 Et proculcatas poteret duro pede:
 Caput ita ad nomen furor illorum pertinet.

FABULA XXX

Qui se committit homini tutandum improbo:
 Auxilia dum requirit, exitium invenit.
 ¶ Columbæ sæpe cum fugissent Milvium,
 Et celeritate penæ vitassent necem,
 Consilium raptor vertit ad fallaciam,
 Et genas inerme tali decepit dolo:
 Quare sollicitum potius ævum ducitis,
 Quàm regem me creatis isto fœdere,
 Qui vos ab omni tutas præstem injuriâ:
 Illæ credentes, tradunt sese Milvio,
 Qui regnum adeptus cœpit vesci singulis, /a
 Et exercere imperium sævis unguibus,
 De reliquis tunc una: Merito plectimur.

EXPLICIT LIB. I.

INCIPIT LIB. II.

F A B U L A I.

Exemplis continetur Æsopi genus,
 Nec aliud quicquam per fabellas quæritur,
 Quam, corrigatur error ut mortalium,
 Acuatque sese diligens industria.
 Quicumque fuerit ergo narrandi locus,
 Dum capiet aurem, & servet propositum suum,
 Re commendatur, non auctoris nomine.
 Equidem omni curâ morem servabo senis:
 Sed si libuerit aliquid interponere
 Dictorum, sensus ut delectet varietas,
 Bonas in partes, lector, accipias velim.
 Sic ista tibi rependet brevis gratiam,
 Cujus verbosa ne sit commendatio,
 Attende cur negare cupidis debeas:
 Modestis etiam offerre, quod non petierint.
 ¶ Super Juvenem stabat deus, tum Leo:
 Prædator intervenit partem postulans:
 Darem, inquit, nisi soleres per te sumere:
 Et improbum rejecit. Fortè innoxius
 Viator est deductus in eundem locum,
 Feroque viso, rettulit retro pedem.
 Cui placidus ille. Non est quod timeas, ait.
 Et quæ debetur pars tuæ modestiæ,
 Audacter tolle, tunc diviso tergore,
 Silvas petivit, homini ut accessum daret.
 Exemplum egregium prorsus, & laudabile.
 Verùm est aviditas dives, & pauper pudor.

F A B U L A II.

A feminis ut cumque spoliari viros,
 Ament, amentur, nempe exemplis discimus.
 ¶ Etatis mediæ quemdam mulier non rudis.
 Tenebat, annos celans elegantia:
 Animosque ejusdem pulchra juvenis cæperat.
 Ambæ videri dum volunt illi pares,

Capillos homini legere cœpere invicem .
 Cum se putaret fingi curâ mulierum ,
 Calvus repentē factus est , nam funditus
 Canos puella , nigros anus evellerat :

FABULA III.

Laceratus quidam morsu vehementis Canis .
 Tinctum cruore panem immisit malefico ,
 Audierat esse quod remedium vulneris .
 Tunc sic Æsopus : Noli coram pluribus
 Hoc facere Canibus , ne vos vivos devorant ,
 Cum scierint esse tale culpæ præmium .
 q Successus improborum plures allicit .

FABULA IV.

Aquila in sublimi quercu nidum fecerat :
 Feles cavernam nacta , in mediâ perpererat :
 Sus nemoris cultrix fetum ad ima posuerat .
 Tum fortuitum Feles conturbernium
 Fraude , & scelestâ sic evertit malitiâ .
 Ad nidum scandit volucris : Pernicies , ait ,
 Tibi paratum forsan & miseræ mihi .
 Nam fodere terram quodd vides quotidie
 Aprum insidiosum , Quercum vult evertere ,
 Ut nostram in plano faciliè progeniem opprimat .
 Terrore effuso , & perturbatis sensibus ,
 Direpit ad cubile setosæ suis ;
 Magno , inquit , in periculo sunt nati tui :
 Nam simul exieris pastum cum tenero grege ,
 Aquila est parata rapere porcellos tibi .
 Hunc quoque timore postquam complevit locum ,
 Dolosa tuto condidit se se cavo .
 Iade evagata noctu suspensò pede ,
 Ubi escâ se replevit , & prolem suam ;
 Pavorem simulans prospicit toto die .
 Rumam metuens Aquila ramis desidet :
 Aper rapiquam vitans non prodit foras :
 Quid multa ? mediâ sunt consumpti cum suis ,
 Felisque catulis largam præbuerunt dapem :
 q Quantum homo bilinguis sæpe concinnet mali ,
 Documentum habere stulta credulitas potest .

P H E D R I
F A B U L A V.

Est Ardelionum quædam Romæ natio
Trepidè concursans, occupata in otio,
Gratias anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, & aliis odiosissima.
Hanc emendare, si tamen possum, volo
Verà fabellâ: pretium est operæ attendere.
¶ Caesar Tiberius cum perens Neapolim,
In Misenensem villam venisset suam,
Quæ Monte summo posita Luculli manu,
Prospexit Siculum, & prospexit Tuscum Mare:
Ex alticinctis unus atriensibus,
Cui tunica ab humeris linceo Pelusia
Erat destincta, cirris dependentibus,
Perambulante læta Domino viridaria,
Alveolo cœpit ligneo conspargere
Humum æstuantem, come officium jactitans:
Sed derideretur, inde notis flexibus
Præcurrit alium in xyllum, sedans pulverem,
Agnoscit hominem Caesar, remque intelligit.
Id ut putavit esse nescio quid boni:
Heus, inquit Dominus. Ille enim verò adfiliæ
Donationis, alapæ certè gaudio:
Tunc sic jocata est tanti majestas Ducis:
Multo majoris alapæ mecum veneunt.

F A B U L A V I.

Contra potentes nemo est municus satis:
Si verò accessit consiliator maleficus,
Vis, & nequitia quicquid oppugnant, ruit.
¶ Aquila in sublime sustulit testudinem,
Quæ cum abdidisset cornea corpus domo,
Nec ullo pacto lædi posset condita,
Venit per auras Cornix, & propter volans:
Opimam sanè prædam rapuisti unguibus,
Sed nisi monstrabo, quid sit faciendum tibi,
Gravi nequicquam te lassabis pondere.
Promissâ parte, suadet ut scopulum super
Altris ab altris duram inlidat corticem,
Quâ comminutâ, facilè vescatur cibo.
Inducta verbis Aquila monitis paruit,
Simul, & Magistræ largè divisit dapem.

Sic

Sic tuta quæ naturæ fuerat munere,
 Impar duabus occidit tristi nece.

FABULA VII.

Muli gravati sarcinis ibant duo :
 Unus ferebat fiscos cum pecuniâ ,
 Alter tumentes multo saccos hordeo .
 Ille onere dives celsâ cervice eminens ,
 Clarumque collo jactans tintinabulum :
 Comes quieto sequitur , & placido gradu .
 Subito latrones ex insidiis advolant ,
 Interque cædem ferro mulum trusitant ,
 Diripiunt nummos , negligunt vile hordeum ;
 Spoliatus igitur casus cum fleret suos ,
 Equidem , inquit alter , me contemptum gaudeo .
 Nam nil amisi , nec sum læsus vulnere .
 q Hoc argumento tuta est hominum tenuitas ,
 Magnæ periculo sunt opes obnoxia .

FABULA VIII.

Cervus remorosis excitatus latibulis ,
 Ut venatorum fugeret instantem necem ,
 Cæco timore proximam villam petit ,
 Et opportuno se bovili condidit .
 Heic Bos latenti : quidnam voluisti tibi
 Infelix , ultro qui ad necem cucurreris ,
 Hominumque recto spiritum commiseris ?
 At ille supplex : Vos modo , inquit , parcite ;
 Occasione rursus erumpam datâ .
 Spatium diei noctis excipiant vices :
 Frondem bubulcus adfert , nec ideo videt .
 Eunt subinde , & redeunt omnes rustici .
 Nemo animadvertit : transit etiam villicus ,
 Nec ille quicquam sentit , tum gaudens ferus
 Bobus quietis agere cœpit gratias ,
 Hospitium adverso quod præstiterint tempore ,
 Respondit unus : Salvum te cupimus quidem ,
 Sed ille , qui oculos centum habet , si venerit .
 Magno in periculo vita vertetur tua .
 Hæc inter , ipse dominus cenâ redit ;
 Et quia corruptos viderat nuper boves ,
 Accedit ad præsepe . Cur frondis parum est ?

Stramenta desunt. Tollere hæc aranæ
 Quanti est laboris? dum scrutatur singula,
 Cervi quoque alta est conspiciatus cornua,
 Quem convocata jubet occidi familia,
 Prædamque tollit. q Hæc significat fabula
 Dominum videre plurimum in rebus suis.

FABULA IX.

Æsopo ingentem statuam posuere Attici,
 Servumque collocarunt æternâ in basi,
 Patere honoris scirent ut cunctis viam,
 Nec generi tribui, sed virtuti gloriam.
 Quoniam occuparat alter, ne primus forem,
 Ne solus esset itadui, quod superfluit.
 Nec hæc invidia, verum est æmulatio.
 Quod si labori faverit Latium meo;
 Plures habebit, quos opponat Græciæ.
 Si livor obtreâre curam voluerit;
 Non tamen eripiet laudis conscientiam.
 Si nostrum studium ad aures pervenit tua,
 Et arte fictas animus sentit fabulas,
 Omnem querelam submovet felicitas.
 Sia autem doctus illis accipit labor,
 Sinistra quos in lucem natura extulit,
 Nec quicquam possunt, nisi meliores carperè;
 Fatale exitium corde durato feram,
 Donec fortunam criminis pudeat sui.

LIB. II. EXPLICIT.

INCIPIT LIB. III.

Phædri libellos gerere si desideras,
 Vaces oportet, Eutyche, à negotiis,
 Ut liber animus sentiat vim carminis.
 Verum, inquis, tanti non est ingenium tuum,
 Mometum ut horæ pereat officii mei.
 Non ergo causa est manibus id tangitis,
 Quod occupatis auribus non convenit.
 Fortasse dices; Aliquæ venient feriæ,

Quæ me soluto pectore ad studium vocent ,
 Legesne quæso potius viles nectas ,
 Impendas eura quam rei domesticae ,
 Reddas amicis tempora , Uxori vaces ,
 Animum relaxes , otium des corpori ,
 Ut aduetam fortius præstes vicem ?
 Mutandum tibi propositum est , & vitæ genus ,
 Intrare si Musarum limen cogitas .
 Ego , quem Pierio mater enixa est iugo ,
 In quo tonanti sancta Mnemosyna Jovi
 Fecunda novies artium peperit choram ,
 Quamvis in ipsâ penè sim natus scholâ ,
 Curamque habendi penitus corde eraserim ,
 Et laude multâ in hanc vitam incubuerim ;
 Fastidiosè tamen in cœtum recipior .
 Quid credis illi accidere , qui magnas opes
 Exaggerare querit omni vigiliâ ,
 Docto labori dulce præponens lucrum ?
 Sed jam quodcumque fuerit (ut dixit Sinon ,
 Ad regem cum Dardaniæ perductus foret)
 Librum exarabo tertium Æsopi stilo ,
 Honori , & meritis dedicans illum tuis :
 Quem si leges , letabor ; sin autem minus ,
 Habebunt certè , quo se oblectent posteri .
 Nunc Fabularum cur sit inventum genus ,
 Brevi docebo : servitus obnoxia
 Quia , quæ volebat , non audebat dicere ,
 Affectus proprios in fabellas transtulit ,
 Calumniamque fictis elusit jocis .
 Æsopi illius semitâ feci viam ,
 Et cogitavi plura , quàm reliquerat ,
 In calamitatem deligens quædam meam .
 Quod si accusator alius Sejano foret ,
 Si testis alius , iudex alius denique ;
 Dignum faterer esse me tantis malis ,
 Nec his dolorem delinirem remediis .
 Suspensione si quis errabit suâ ,
 Et rapiet ad se , quod erit commune omnium ,
 Stultè nudabit animi conscientiam :
 Huic excusatum me velim nihilominus .

Neque

Neque enim notare singulos mens est mihi,
Verum ipsam vitam, & mores hominum ostendere.

Rem hæc professum dicet forsan aliquis gravem:

Si Phryx Ætæopus potuit, Anacharxis Scythæ

Æternam famam condere ingenio suo:

Ego litteratæ qui sum propior Græciæ

Cur somno inertis deseram patriæ decus?

Threïssa cum gens numeret auctores suos,

Linoque Apollo sit parens, Musa Orpheo;

Qui saxa cantu movit, & domuit feras,

Hæbrique tenuit imperus dulci morâ.

Ergo hinc abesto livor, ne frustra gemas:

Quoniam mihi solemnis debetur gloria:

Induxi te ad legendum: sincerum mihi

Candore noto reddas iudicium peto.

F A B U L A I.

Anus jacere vidit epotam amphoram,

Adhuc Fæternâ facie, testâ nobili,

Odorem quæ jucundum latè spargeret.

Hunc postquam totis avida traxit naribus:

O suavis anima, qualem te dicam bonam

Ante hac fuisse, tales cum sint reliquæ?

Hoc quo pertineat dicet, qui me noverit.

F A B U L A II.

Solet à despectis par referri gratia.

q Panthera imprudens olim in foveam decedit,

Videre agrestes: alii fustes congerunt,

Alii onerant saxis, quidam contra miseriti,

Peritura quippe, quamvis nemo læderet,

Misere panem, ut sustineret spiritum.

Nox inseguta est, abeunt securi domum,

Quasi inventuri mortuam postridie.

At illa vires ut refecit languidas,

Veloci saltu foveâ sese liberat,

Et in cubile concito properat gradu.

Paucis diebus interpolitis, provolat,

Becus trucidat, ipsos pastores necat,

Et cuncta vastans sævit irato impetu.

Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant,

Damnum haud recusant, tantum pro vitâ rogant:

Et

FABVLAR. LIB. III. 21

Et illa : Memini , qui me saxo petierint ,
Qui panem dederint : vos timere abſiſtite ,
Illis reuertor hoſtis , qui me læſerant .

FABULA III.

Pendere ad Lanium quidam vidit Simium
Inter reliquas merces , atque obſonia .
Quæſiuit , quidnam ſaperetur : tum Lanius jocans :
Quale , inquit , caput eſt , talis præſtatur ſapor .
q Ridiculè magis hoc dictum , quàm verè æſtimo .
Quando , & forniſos ſæpe inueni peſſimos ,
Et turpi facie multos cognovi optimos ,

FABULA IV.

Succellus ad perniciem multos devocat .
q Æſopo quidam petulans lapidem impegerat .
Tanto , inquit , melior : aſſem deinde illi dedit ,
Sic proſecutus : Plus non habeo mehercule .
Sed , unde accipere poſſis , monſtrabo tibi .
Venit ecce dives , & potens : huic ſimiliter
Impinge lapidem , & dignum accipies præmium .
Perſuaſus ille fecit , quod monitus fuit .
Sed ſpes ſefellit impudentem audaciam ,
Comprehenſus namque penas perſolvit cruce .

FABULA V.

Muſca , in temone ſedit , & Mulam increpans ,
Quàm tarda es , inquit , non viſcitius progredi ?
Vide ne dolore collum compungam tibi .
Reſpondit illa : Verbis non moveor tuis
Sed iſtum timeo , ſellâ qui primâ ſedens
Jugum flagello temperat lento meum ,
Et lora frenis continet ſpumantibus .
Qua propter aufer frivola inſolentiam :
Namque ubi ſtigandum eſt , & ubi currendum , ſciis ,
q Hac derideri fabulâ meritò poteſt ,
Qui ſine virtute vanas exercet minas .

FABULA VI.

Quàm dulcis ſit libertas breviter proloquar .
q Cani perpaſto , macie conſectus Lupus
Forte occurrit : ſalutantes dein invicem
Ut reſtiterunt : Unde ſic , quaſo , nites ,
Aut quo cibo feciſti tantum corporis .

Ego qui sum longè fortior, pereo fame.
 Canis simpliciter. Eadem est conditio tibi,
 Præstare domino si per officium potes.
 Quod? inquit ille. Custos ut sis liminis,
 A furibus tuearis & noctu domum.
 Ego verò sum paratus: nunc patior nives,
 Imbresque, in sylvis asperam vitam trahens,
 Quanto est facilius mihi sub tecto vivere,
 Et otiosum largo satiari cibo?
 Veni ergo mecum. Dum procedunt, aspicit
 Lupus à catenâ collum detritum Canis.
 Unde hoc amice? Nihil est. Dic, quæso, tamen.
 Quia videor acer, alligant me interdium,
 Luce ut quiescam, & vigilem, nox cum venerit:
 Crepusculo solutus, qua visum est, vagor,
 Adfertur ultro panis, de mensâ suâ
 Dat ossa dominus, frustra jactat familia,
 Et quod fastidit quisque pulmentarium.
 Sic sine labore venter impletur meus.
 Age, si quo abire est animus, est licentia?
 Non plane est inquit. Fruere, quæ laudas, Canis.
 Regnare nolo, liber ut non sum mihi.

F A B U L A VII.

Præcepto monitus sæpe te considera.
 q Habebat quidam filiam turpissimam,
 II Idemque insigni, & pulchrâ facie filium.
 His speculum in cathedrâ matris suppositum fuit;
 Pueriliter ludentes, fortè inspexerant,
 Hic se formosum jactat; illa irascitur,
 Nec glorientis sustinet fratris jocos,
 Accipiens (quid enim?) cuncta in contumeliam.
 Ergo ad patrem cucurrit læsura invicem,
 Magnâque invidiâ criminatur filium,
 Vir natus quod rem seminarum tetigerit.
 Amplexus utrumque ille, & carpens oscula,
 Dulcemque in ambos charitatem partiens:
 Quotidie, inquit, speculo vos uti volo;
 Tu formam ne corrumpas nequitie malis:
 Tu faciem ut istam moribus vincas bonis.

FABULA VIII.

Vulgare amici nomen, sed rara est fides.
 ¶ Cum parvas aedes sibi fundasset Socrates,
 (Cujus non fugio mortem, si famam assequar,
 Et cedo invidiæ, dummodo absolva cinis)
 E populo sic nescio quis, ut fieri solet:
 Quæso, tam angustam talis vir ponis domum?
 Utinam, inquit, veris hanc amicis impleam.

FABULA IX.

In sterquilinio pullus gallinaceus
 Dum quærit escam, margaritam repperit:
 Jaces indigno quanta res, inquit, loco!
 O si quis pretij cupidus vidisset tui!
 Olim redisses ad splendorem maximum:
 Ego, qui te inveni, potior cui multo est cibus,
 Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
 ¶ Hoc illis narro, qui satis me intelligunt.

FABULA X.

Apes in altâ quercu fecerant favos;
 Hos Fuci inertes esse dicebant suos.
 Lis ad forum deducta est, Vespâ judice,
 Quæ genus utrumque posset cum pulcherrimis,
 Legem duabus hanc proposuit partibus:
 Non inconueniens corpus, & par est color,
 In dubium planè res ut merito venerit:
 Sed ne religio peccet imprudens mea,
 Alveos accipite, & ceris opus infundite,
 Ut ex sapore mellis, & formâ favi,
 De quæis nunc agitur, auctor horum appareat.
 Fuci recusant, Apibus conditio placet.
 Tunc illa talem sustulit sententiam:
 Apertum est, quis non possit, aut quis fecerit
 Quapropter Apibus fructum restituo suum.
 ¶ Hanc præterissim fabulam silentio,
 Si pactam Fuci non recusassent fidem,

FABULA XI.

Paerorum in turbâ quidam ludentem Atticus
 Æsopum nucibus cum vidisset, restitit,
 Et quasi delirum risit, quod sensit simul
 Derisor potius, quàm deridendus senex,
 Arcum retensum posuit in mediâ viâ:

Heus

Heus, inquit, sapiens, expedi, quid fecerim
 Concurrit populus: ille se torquet diu,
 Nec quæstionis positæ causam intelligit,
 Novissimè succumbit: tum victor Iophus:
 Citò rumpes arcum, semper sitensam hebueris;
 Ac si laxaris, cum voles, erit utilis.
 q Sic ludus animo debet aliquando dari,
 Ad cogitandum melior ut redeat tibi.

FABULA XII.

Inter capellas Agno balanti Canis,
 Stulte, inquit, erras: non est hæc mater tua.
 Ovesque segregatas ostendit procul.
 Non illam quæro, quæ cum libitum est, concipit,
 Dein portat onus ignotum certis mensibus,
 Novissimè prolapsam effundit sarcinam:
 Verùm illam, quæ me nutrit admoto ubere,
 Fraudatque nos lacte, ne desit mihi:
 Tamen illa est potior, quæ te peperit. Non ita est?
 Unde illa scivit, niger, an albus nasceretur?
 Age porro, scisset: cum crearer masculus,
 Beneficium magnum sanè natali dedit,
 Ut expectarem lanium in horas singulas.
 Cujus potestas nulla in gignendo fuit,
 Cui hæc sit potior, quæ jacentis miserta est,
 Dulcemque sponte præstat benevolentiam?
 Facit parentes bonitas, non necessitas:
 q His demonstrare voluit auctor versibus
 Obstiteri homines legibus, meritis capi,

FABULA XIII.

Humanitati qui se non accomodat,
 Plerumque pœnas oppetit superbæ.
 q Cicada acerbum noctuæ convicium
 Faciebat, solitæ victum in tenebris quærere.
 Cavoque ramo capere somnum interdiu.
 Rogata est ut taceret, multo validiùs
 Clamare cepit, rursus admotâ prece,
 Accensa magis est. Noctua ut vidit sibi
 Nullum esse auxilium, & verba contemni sua,
 Hac est adgressa garrulam fallaciâ:
 Dormire quia me non sinit cantus tui,

Sonare citharâ quod putes Apollinis,
 Potare est animus nectar, quod Pallas mihi
 Nuper donavit: si non fastidis, veni;
 Unâ bibamus: illa, quæ ardebat siti,
 Simul cognovit vocem laudari suam,
 Cupidè advolavit. Noctua egressa e cavo
 Trepidantem confectata est, & letho dedit.
 Sic viva quod negarat, tribuit mortua.

FABULA XIV.

Olim quas vellent esse in tutelâ suâ
 Divi legerunt arbores, quercus Jovi,
 Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea;
 Pinus Cybelæ, populus celsa Herculi.
 Minerva admirans, quare steriles sumerent
 Interrogavit: causam dixit Juppiter:
 Honore fructum ne videamur vendere:
 At mehercule narrabit, quod quis voluerit,
 Oliva nobis propter fructum est gratior.
 Tunc sic Deorum genitor, atque hominum fater:
 O nata, merito sapiens dicere omnibus:
 Nisi utile est, quod facimus, stulta est gloria.
 Nihil agere, quod tua proficit, fabella admonet.

FABULA XV.

Pavo ad Junonem venit, indignè ferens
 Cantus lusciniæ, quod sibi non tribuerit.
 Illum esse cunctis avibus admirabilem;
 Se derideri, simul ac vocem miserit:
 Tunc consolandi gratiâ dixit Dea:
 Sed forma vincis, vincis magnitudine;
 Nitor finaragdi collo præfulget tuo,
 Pictisque plumis gemmeam caudam explicas.
 Quo mi, inquit, mutam speciem, si vincor sono?
 Fatorum arbitrio partes sunt vobis datæ.
 Tibi forma, vires aquilæ, lusciniæ melos;
 Augurium corvo, lava cornici omnia,
 Omnes quæ propriis sunt contentæ dotibus.
 Noli adfectare, quod tibi non est datum,
 Delusa ne spes ad querelam recidat.

Æsopus domino solus cum esset familia,
Parare cœnam iussus est maturius.
Ignem ergo quærens, aliquot lustravit domus,
Tandemque invenit ubi lucernam accenderet.
Tum circumeunti fuerat quod iter longius,
Effecit brevius: namque rectâ per forum
Cœpit redire, & quidam è turbâ garrulus:
Æsope, medio sole quid cum lumine?
Hominem, inquit, quæro. Et abit festinans domum.
q Hoc si molestus ille ad animum rettulit,
Sensit profectò se hominem non visum seni,
Intempestivè qui occupato adluxerit.

F A B U L A X V I I.

Qui natus est infelix, non vitam modo
Tristem decurrit, verùm post obitum quoque
Persequitur illum dura fati miteria.
q Galli Cybeles circum quæstus ducere
Asinum solebant bajulantem sarcinas.
Is cum labore, & plagis, esset mortuus;
Detractâ pelle, sibi fecerunt tympana.
Rogati mox à quodam, de suo
Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo:
Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

EXPLICIT LIB. III.

INCIPIT LIB. IV.

J Oculare tibi videtur: & sanè leve:
Dum nihil habemus majus, calamo ludimus,
Sed diligeret intueri has venias,
Quantam sub illis utilitatem reperies?
Non semper ea sunt, quæ videntur: decipit
Frons prima multos - rara mens intelligit,
Quod interiore condidit cura angulo.
Hoc ne locutus sine mercede existimer,
Fabellam adiciam de mustelâ, & muribus.

FABULA I.

Mustela cum annis, & senectâ debilis,
 Mures veloces non valeret adsequi;
 Involvit se farinâ, & obscuro loco
 Abjecit negligenter. Mus escam putans
 Adsiluit, & compressus occubuit neci.
 Alter similiter, deinde perit tertius:
 Aliquot secutis, venit, & retorridus,
 Qui sæpe laqueos, & muscipulam effugerat
 Proculque insidias cernens hostis callidi:
 Sic valeas, inquit, ut farina es, quæ jaces.

FABULA II.

Fame coacta Vulpes altâ in vineâ
 Uvâ adpetebat summis saliens viribus,
 Quam tangere ut non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam sumere.
 q Qui, facere quæ non possunt, verbis elevant,
 Adscribere hoc debebunt exemplum sibi.

FABULA III.

Equus sedare solitus quo fuerat sitim,
 Dum sese Aper volutat, turbavit vadum.
 Hinc orta lis est, sonipes iratus fero,
 Auxilium petit hominis, quem dorso levans
 Rediit ad hostem lætus, hunc telis eques
 Postquam interfecit, sic locutus traditur:
 Lætor tulisse auxilium me precibus tuis;
 Nam prædâ cæpi, & didici, quàm sis utilis.
 Atque ita coegit frænos invitum pati.
 Tum mæstus ille: Parvæ vindictam rei
 Dum quero demens, servitutem repperi.
 q Hæc iracundos admonet fabula,
 Impunè potius lædi, quàm dedi alteri;

FABULA IV.

Plus esse in uno sæpe, quàm in turbâ boni,
 Narratione posteris tradam brevi.
 q Quidam decedens tres reliquit filias,
 Unam formosam, & oculis venantem viros,
 Et alteram lanificam, & frugi rusticam,
 Devotam vino tertiam, & turpissimam.
 Harum autem matrem fecit heredem senex

Sub conditione, totam ut fortunam tribus
 Aequaliter distribuat, sed tali modo,
 Ne data possideant, aut fruantur, tum simul
 Habere res desierint, quas acceperint,
 Centena matri conferant sestertia.
 Athenas rumor implet; mater sedula
 Jurisperitos consulit: nemo expedit,
 Quo pacto non possideant, quod fuerit datum;
 Fructumque capiant: deinde, quæ tulerint nihil,
 Quanam ratione conferant pecuniam.
 Postquam consumpta est temporis longimora,
 Nec testamenti potuit sensus colligi,
 Fidem advocavit, jure neglecto; parens.
 Seponit mæchæ vestem, mundum muliebre,
 Lavationem argenteam, eunuchos glabros:
 Lanificæ agellos, pecora, villam, operarios,
 Boves, jumenta, & instrumentum rusticum:
 Potrici, plenam antiquis apothecam cadis,
 Domum politam & delicatos hortulos.
 Sic destinata dare, cum vellet singulis,
 Et approbaret populus, qui illas noverat,
 Æsopus mediâ subito in turbâ constitit.
 O si maneret conditio sensus patri,
 Quàm graviter ferret, quod voluntatem suam
 Interpretari non potuissent Attici!
 Rogatus deinde solvit errorem omnium.
 Domum, & ornamenta cum venustis hortulis
 Et vina vetera datæ lanificæ rusticæ.
 Vestem, uniones, pedisequos, & cætera
 Illi assignate, vitam quæ luxu trahit:
 Agros, vites, & pecora cum pastoribus
 Donatæ mæchæ: Nulla poterit perpeti
 Ut moribus quid teneat alienum suis.
 Deformis cultum vender, ut vinum paret;
 Agros abiiciet mæcha, ut ornatum paret:
 A illa gaudens pecore, & lanæ dedita,
 Quacumque summâ traderet luxuriæ domum:
 Sic nulla possidebit, quod fuerit datum,
 Et dictam matri conferent pecuniam
 Ex pretio rerum, quas vendiderint singulæ.

Ita quod multorum fugit imprudentia,
Unius hominis repperit solertia.

FABULA V.

Cum victi Mures Mustellarum exercitus
(Quorum in tabernis historia depingitur)
Fugerent, & artos circum trepidarent cava
Ægrè recepti; tamen evaserunt necem.
Duces eorum, qui captibus cornua
Suis ligarant, ut conspicuum in prælio
Haberent signum, quod sequerentur milites;
Hæserè in portis, suntque capti ab hostibus,
Quos immolatos victor avidis dentibus
Capacis alvi merfit tartareo specu.
Quemcumque populum tristis eventus premis
Periclitatur magnitudo principum,
Minuta plebs facili præsidio latet.

FABULA VI.

Tu qui nasute scripta distringis mea,
Et hoc jocorum legere fastidis genus,
Parvâ libellum sustine patientiâ,
Severitatem frontis dum placo tuæ,
Et in cothurnis prædit sopus novis.

Utinam nec unquam Pelei nemoris iugo
Pinus bipenni concidisset Thessala,
Nec ad professæ mortis audaciam viam
Fabricasset Argus opere Palladio ratem,
Inhospitalis prima, quæ Ponti sinus
Patefecit, in perniciem Grajûm, & Barbarûm.
Namque & superbi luget Ætæa domus.
Et regna Pelix scelere Medæe jacent,
Quæ sævum ingenium variis involvens modis,
Illic per artus fratris explicuit fugam,
Hic cæde patris Peliadum infecit manus.

Quid tibi videtur hoc quoque insulsum est, ais
Falsòque dictum; longè quia vetustior
Ægea Minos classe perdomuit freta,
Iustoque vindicavit exemplo impetum:
Quid ergo possum facere tibi, lector Carø,
Si hæc fabellæ te juvant, nec fabulæ?
Noli molestus esse omnino literis,

Maiorem exhibeant ne tibi molestiam,
 Hoc illis dictum est, si qui stulti nauscant:
 Et ut putentur sapere, cælum vituperant.

F A B U L A V I I.

Mordaciorem qui improbo dente adpetit,
 Hoc argumento, se describi sentiat.
 q In officinam Fabri venit vipera:
 Hæc cum tentaret si qua res esset cibi,
 Limam momordit; illa contra contumax:
 Quid me, inquit, stulta dente captas ledere;
 Omne adfuevi ferrum quæ corrodere?

F A B U L A V I I I.

Homo in periculum simulac venit, callidus
 Effugium reperire alterius quarit malo.
 q Cum cecidisset Vulpes in puteum inscia,
 Et altiore clauderetur marginae;
 Devenit Hircus firiens in eundem locum:
 Simul rogavit, esset an dulcis liquor,
 Et copiosus: Ille fraudem moliens:
 Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
 Voluptas ut satiari non possit mea.
 Immisit se barbatus, tum Vulpecula
 Evasis puteo, nixa celsis cubibus:
 Hircumque clauso liquit hærentem vado.

F A B U L A I X.

Peras imposuit Iuppiter nobis duas:
 Propriis repletam viriis post tergum dedit,
 Alienis ante pectus suspendit gravem.
 q Hac re videre nostra mala non possumus:
 Alii simul deliquunt, censores sumus.

F A B U L A X.

Lucernam fur accendit ex arâ Jovis,
 Ipsumque compilavit ad lumen suum.
 Onustus qui sacrilegio cum discederet,
 Repentè vocem sancta misit Religio:
 Malorum quamvis ista fuerint munera,
 Mihi que invisa, ut non offendar subripi;
 Tamen, scelestè, spiritu culpam læs,
 Olim cum adscriptus venerit poenæ dies.
 Sed ne ignis noster facinori praluceat,

Per quem verendos excolit pietas Deos .
 Vero esse tale luminis commercium .
 Ita hodie nec lucerna de flammâ Deûm ,
 Nec de lucernâ fas est accendi Sacrum .
 q Quot res contineat hoc argumentum utiles ,
 Non explicabit alius , quàm qui repperit .
 Significat primò , sæpe quos ipse alueris ,
 Tibi inveniri maximè contrarios .
 Secundò ostendit , scelera non irâ Deûm ,
 Fatorum dicto sed puniri tempore .
 Novissimè intercedit , ne cum malefico
 Usum bonum consociet ullius rei .

FABULA XI.

Opes invisæ merito sunt forti viro ,
 Quia dives arca veram laudem intercipit .
 q Cælo receptus propter virtutem Hercules ,
 Cum gratulantes persalutasset Deos .
 Veniente Pluto , qui Fortunæ est filius ,
 Avertit oculos : causam quæsit Pater .
 Odi , inquit , illum , quia malis amicus est ,
 Simulque objecto cuncta corrumpit lucro .

FABULA XII.

Utilius homini nihil est , quàm rectè loqui :
 Probanda cunctis est quidem sententia :
 Sed ad perniciem solet agi sinceritas .
 q Cum se ferarum regem fecisset Leo ,
 Et æquitatis vellent famam consequi ,
 A pristinâ deflexit consuetudine ,
 Atque inter illas tenui contentus cibo ,
 Sancta incorruptâ jura reddebat fide :

DESUNT RELIQUA

FABULA XIII.

Barbam capellæ cum impetrassent ab Jove ,
 Hirci mœrentes indignari cœperant .
 Qued dignitatem feminæ æquassent suam .
 Sinite , inquit , illas gloriâ vanò frui ,
 Et usurpare vestri ornatum muneris ,
 Pares dum non sint vestræ fortitudinis .

Hoc

q Hoc argumentum monet, ut sustineas tibi
Habitum esse similes, qui sunt virtute impares.

F A B U L A X I V.

Cum de fortunis quidam quereretur suis,
Æsopus finxit consolandi gratiâ .
q Vexata sævis Navis tempestatibus .
Inter vectorum lacrymas, & mortis metum,
Ferri secundis tuta cœpit flatibus,
Nimiâque Nautas hilaritate extollere .
Faciem ad serenam subito mutatur dies .
Factus periculo tum Gubernator sophus .
Parcè, gaudere oportet, & sensim queri :
Totam quia vitam miscet dolor, & gaudium ;

F A B U L A X V.

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet .
q Gelu rigentem quidam Colubram sustulit,
Sinuque fovit contra se ipse misericors :
Namque ut refecta est, necuit hominem protinus .
Hanc alia cum rogaret causam facinoris,
Respondit : Ne quis discat prodesse improbis .

F A B U L A X V I.

Vulpes cubile fodiens, dum terram eruit,
Agitque plures altius cuniculos,
Pervenit ad Draconis speluncam ultimam,
Custodiebat qui thesauros abditos .
Hunc simul aspexit : Oro, ut imprudentiæ
Des primùm veniam ; deinde si pulchrè vides,
Quàm non convenias aurum sit vitæ meæ,
Respondeas elementer, quem fructum capis
Hoc ex labore, quodve tantum est præmium,
Ut careas somno, & ævum in tenebris exigas .
Nullum, inquit ille : verùm hoc à summo mihi
Jove attributum est . Ergo nec sumis tibi,
Nec ulli donas quidquam, sic fatis placet .
Nolo irascaris, liberè si dixero :
Diis est iratis natus, qui est similis tibi .

Abiturus illuc, quo priores abierunt,
Quid mente cœcâ miserum torques spiritum ?
Tibi dico avare, gaudium hæredis tui,
Qui thure superos, ipsum te fraudas cibo,

Qui ..

Qui tristis audis musicum citharæ sonum,
 Quem tiliarum macerat jucunditas,
 Obsoniorum pretia cui gemitum exprimunt,
 Qui dum quadrantes aggeras patrimoniis,
 Cœlum fatigas sordido perjurio,
 Qui circumcidis omnem impensam funeris,
 Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

F A B U L A X V I I.

Quid Judicare cogitet livor modò,
 Licet dissimulet, pulchrè tamen intelligo.
 Quicquid putabit esse dignum memoria,
 Æsopi dicet: si quid minus adriserit,
 A me contendet fictum quovis pignore:
 Quem volo, refelli jam nunc responso meo:
 Sive hoc ineptum, sive laudandum est opus,
 Invenit ille, Nostra perfecit manus.
 Sed exequamur cœptum propositi ordinem.

F A B U L A X V I I I.

Homo doctus in se semper divitias habet.
 Simonides, qui scripsit egregium melos,
 Quo paupertatem sustineret facilius,
 Circumire cepit urbes Asiæ nobiles,
 Mercede acceptâ laudem victorum canens.
 Hoc genere quæstus postquam locuples factus est,
 Venire in patriam voluit cur su pelagio,
 (Erat autem natus, ut ajunt, in Ceo insulâ)
 Ascendit navem, quam tempestas horrida.
 Simul & vetustas medio dissolvit mari.
 Hi zonas, illi res pretiosas colligunt
 Subsidium vitæ: quidam curiosior,
 Simonide, tu ex opibus nihil sumis tuis?
 Mecum, inquit, mea sunt cuncta. Tunc pauci enatant;
 Quia plures onere degravari perierant.
 Prædones adsunt, rapiunt quod quisque extulit,
 Nudos relinquunt. fortè Clazomene propè
 Antiqua fuit urbs, quam petierunt naufragi.
 Hic literarum quidam studio deditus,
 Simonidis qui sæpè versus legerat,
 Eratque absentis admirator maximus,
 Sermone ab ipso cognitum, cupidissimè

Ad se recepit, veste, nummis, familiâ
 Hominem exornavit; ceteri tabulam suam
 Portant, rogantes victum, quos casu obviis
 Simonides, ut vidit: Dixi, inquit, mea
 Mecum esse cuncta. Vos quod rapuistis, perit.

F A B U L A XIX.

Mons parturiebat, gemitus immanes ciens,
 Eratque in terris maxima expectatio:
 At ille murem peperit. Hoc scriptum est tibi,
 Qui magna cum minaris, extricas nihil.

F A B U L A XX.

Formica, & Musca contendebant acriter,
 Quæ pluris esset: Musca sic cepit prior.
 Conferre nostris tu potes te laudibus?
 Ubi immolatur, extra prægusto Deum,
 Moror inter aras, templa perlustro omnia,
 In capite, regis sedeo, cum visum est mihi,
 Et Matronarum casta delibo oscula:
 Laboro nihil, atque optimis rebus fruor.
 Quid horum simile tibi contingit, rustica?
 Est gloriosus sanè convictus Deum,
 Sed ille qui invitatur, non qui invisus est.
 Reges commemoras & matronarum oscula:
 Ego granum in hyemem cum studiose congero,
 Te circa murum video pasci stercore.
 Aras frequentas, nempe abigeris quo venis:
 Nihil laboras, ideo cum opus est, nihil habes.
 Superba jactas, tegere quod debet pudor.
 Æstate me laceassis; cum bruma est, siles:
 Mori contractam cum te cogunt frigora,
 Me copiosa recipit incolumem domus.
 Satis profectò retudi superbiam.
 q Fabella talis hominum discernit notas
 Eorum, qui se falsis ornant laudibus,
 Et quorum virtus exhibet solidum decus.

F A B U L A XXI.

Quantum valerent inter homines literæ,
 Dixi superius: quantus nunc illis honos
 A superis sit tributus, tradam memoriæ.
 Simonides idem ille, de quo rettuli,

Victoris laudem cuidam Pyctæ ut scriberet,
 Certo condixit pretio, secretum petit:
 Exigua cum frænaret materia imperum,
 Usus poetæ, ut moris est, licentiâ,
 Atque interposuit gemina Ledaë sidera,
 Auctoritatem similis referens gloriæ.
 Opus approbavit, sed mercedis tertiam
 Accepit partem; cum reliquum posceret;
 Illi, inquit, reddent, quorum sunt laudes duæ:
 Verùmne iratè dimissum te sentiam,
 Ad cœnam mihi promitte; cognatos volo
 Hodie invitare, quorum es in numero mihi.
 Fraudatus quamvis, & dolens injuriâ,
 Ne malè dimissam gratiam corrumpere;
 Promisit, rediit horâ dictâ, recubuit.
 Splendebat hilarè populis convivium,
 Magno apparatu læta resonabat domus;
 Repentè cum duo juvenes sparsi pulvere,
 Sudore multo diffuentes corpora,
 Humanam supra formam, cuidam servulo
 Mandant, ut ad se provocet Simonidem.
 Illius interesse ne faciat moram.
 Homo perturbatus excitat Simonidem.
 Unum promorat vix pedem Triclinio,
 Ruina cameræ subito oppressit cœteros.
 Nec ulli juvenes sunt reperti ad januam.
 Ut est vulgatus ordo narratæ rei,
 Omnes scierunt, Numinum præsentiam
 Vati dedisse vitam, mercedis loco.

FABULA XXII.

Supersunt mihi quæ scribam, sed parco, sciens
 Primum, esse ne tibi videar molestior.
 Distingit quem multarum rerum varietas:
 Dein si quis eadem fortè conari velit,
 Habere ut possit aliquid operis rehdui:
 Quamvis materiæ tanta abundet copia,
 Labori faber ut desit, non fabro labor.
 Brevitati nostræ præmium ut reddas, peto,
 Quod es pollicitus; exhibe vocis fidem.
 Nam vita morti propior est quotidie:

Et hoc minus veniet ad me muneris,
 Quod plus consumer temporis dilatio.
 Si citò rem perages, usus fiet longior:
 Fruar diutius, si celerius cœpero.
 Languentis ævi dum sunt aliqua reliquæ:
 Auxilio locus est: olim senio debilem
 Frustra adjuvare bonitas nitetur tua,
 Cum jam desierit esse beneficium utile,
 Et mors vicina flagitabit debitum.
 Stultum admove tibi preces sexcenties,
 Proclivis ultro cum sit misericordia,
 Sæpe impetravit veniam confessus reus,
 Quanto innocenti justius debet dari?
 Tuæ prius sunt partes, aliorum dein:
 Similique gyro venient aliorum vices.
 Decerne, quod religio, quod patitur fides,
 Et gratulari me fac iudicio tuo.
 Excedit animus, quem præposuit, terminum;
 Sed difficulter continetur spiritus
 Integritatis qui sinceræ conscius,
 A noxiorum premitur insolentiis.
 Qui sint, requires, apparebunt tempore.
 Ego, quondam legi quam puer, sententiam
 Palam mutire plebejo periculum est,
 Dum sanitas constabit, pulchrè meminero.

EXPLICIT LIB. IV.

INCIPIIT LIB. V.

CUM destinassem operis habere terminum;
 In hoc ut aliis esset materiæ fatis,
 Consilium tacito corde damnavi meum;
 Nam si quis talis etiam est tituli artifex;
 Quo pacto divinabit quidnam omiserim,
 Ut illum ipsum cupiam famæ tradere:
 Sua cuique cum sit animi cogitatio,
 Colorque proprius? Ergo non levitas mihi,
 Sed certa ratio causam scribendi dedit.

Quare ...

Quare, Particula, quoniam caperis fabulis,
 Quas Æsopeas, non Æsopi nomino,
 Quasi paucas ostenderit, ego plures dissero,
 Usus vetusto genere, sed rebus novis.
 Quartum libellum dum tu variè perleges,
 Hunc obrectare si voler malignitas,
 Imitari dum non possit, obrectet licet.
 Mihi parta laus est, quod tu, quod similes tui
 Vestras in chartas verba transferitis mea,
 Dignumque longâ judicatis memoriâ.
 In literarum plausum ire desidero.

FABULA I.

Æsopi lumen sicubi interposuero,
 Cur reddidi jam pridem, quidquid debui;
 Auctoritatis esse scito gratiâ,
 Ut quidam artifices nostro faciunt saculo,
 Qui pretium operibus majus inveniunt, novo
 Si marmori adscripserunt Praxitelem, suo
 Myronem argento, plus vetustis nam favet
 Invidia mordax, quàm bonis præsentibus.
 Sed jam ad fabellam talis exempli feror.
 q. Demetrius, qui dictus est Phalereus,
 Athenas occupavit imperio improbo.
 Ut mos est vulgi, passim, & eertatim ruunt,
 Feliciter, succubant ipsi principes:
 Illam osculantur, quâ sunt oppressi, manum;
 Tacitè gementes tristem fortunæ vicem.
 Quia etiam resides, & sequentes otium
 Ne defuisse noceat, reptant ultimi;
 In quis Menander nobilis comædiis
 Quas, ipsum ignorans, legerat Demetrius,
 Et admiratus fuerat ingenium viri.
 Unguento delibutus, vestitu affluens,
 Veniebat gressu delicato, & languido.
 Hunc ubi tyrannus vidit extremo agmine:
 Quinam cinædus ille in conspectu meo
 Audet venire? responderunt proximi:
 Hic est Menander scriptor, mutatus statim,
 Compellat hominem blandè, dextramque arripit.

Viam expediti pariter carpebant duo,
 Imbellis alter, alter at promptus manu.
 Occurrit illis Latro, & intentans necem
 Qurum poposcit. Quidam confestim irruens
 Vim vi repellit, ac ferra incautum occupat,
 Et vindicavit sese forti dexterâ,
 Latrone occiso, timidus accurrit comes,
 Stringitque gladium, dein rejectâ penulâ:
 Cedo, inquit, illum; jam curabo, sentiat
 Quos attentarit, tunc qui depugnauerat,
 Vellem istis verbis saltem adjuvisses modò,
 Constantior fuisset vera existimans:
 Nunc conde ferrum, & linguam pariter futilem,
 Ut possis alios ignorantes fallere.
 Ego, qui sum expertus, quantis fugias viribus;
 Scio, quod virtuti non sit credendum tux:
 q Illi assignari debet hæc narratio.
 Qui re secundâ fortis est, dubiâ fugax

F A B U L A I I I.

Calvi momordit Musca nudatum caput;
 Quam opprimere captans, alapam sibi duxit gravem,
 Tunc illa irridens: Punctum volucris parvulæ
 Voluisti morte ulcisci: quid facies tibi,
 Injurix qui addideris contumeliam?
 Respondit, Mecum facilè redeo in gratiam,
 Quia non fuisse mentem lædendi scio:
 Sed, te contempti generis animal improbum,
 Quod delectaris bibere humanum sanguinem,
 Optem necare, vel majore incommodo.
 q Hoc argumentum veniam inage dari docet,
 Qui casu peccat, quàm qui consilio est nocens:
 Illum esse quamvis pœnâ dignum judico.

F A B U L A I V.

Quidam immolasset Verrem cum sancto Herculi,
 Cui pro salute votum debebat suâ.
 Afello jussit reliquias poni hordei,
 Quas aspernatus ille, sic locutus est:
 Tuum libenter prorsus appeterem cibum,
 Nisi qui nutritas illo est, jugulatus foret:

q Hujus respectu fabulæ deterritus
 Periculosum semper vitavi lucrum.
 Sed dices : Qui rapuere divitias , habent .
 Numeremus , agendum , qui deprensi perierint .
 Majorem turbam punitorum reperies :
 Paucis temeritas est bono , multis malo .

FABULA V.

Pravo favore labi mortales solent ,
 Et pro judicio dum stant erroris sui ,
 Ad poenitendum rebus manifestis agi .
 q Facturus ludos quidam dives nobiles ,
 Proposito cunctos invitavit præmio ,
 Quam quisque posset , ut novitatem ostenderet :
 Venere artifices laudis ad certamina ,
 Quos inter Scurra notus urbano sale ,
 Habere , dixit , se genus spectaculi ;
 Quod in theatro nunquam prolatum foret .
 Dispersus rumor civitatem concitat :
 Paulo ante vacua turbam deficiunt loca .
 In scenâ verò postquam solus constitit .
 Sine apparatu , nullis adiutoribus ,
 Silentium ipsa fecit expectatio .
 Ille in sinum repente demisit caput ,
 Et sic Porcelli vocem est imitatus suus ;
 Verùm ut subesse pallio contenderent ,
 Et excuti juberent , quo facto , simul
 Nihil est repertum , multis onerant laudibus .
 Hominemque plausu prosequuntur maximo :
 Hoc vidit fieri Rusticus . Non mehercule
 Me vincet , inquit : & statim professus est ,
 Idem facturum melius se postridie .
 Fit turba major ; jam favor mentes tenet ,
 Et derisuri , non spectaturi sedent .
 Uterque prodit . Scurra digrunnit prior ,
 Movetque plausus , & clamores suscitât .
 Tunc simulans sese vestimentis Rusticus
 Porcellum obtegere , quod faciebat scilicet ,
 Sed in priore quia nil compererant , latens
 Pervellit aurem verò , quem celaverat ,
 Et cum dolore vocem naturæ exprimit .

Acclamat populus. Scurram multo similius
Imitatum, & cogit Rusticum trudi foras.
At ille profert ipsum procellum e sinu,
Turpemque, aperto pignore, errorem probans,
En hic declarat quales sitis iudices.

Adhuc supersunt multa quæ possim loqui,
Et copiosa abundat rerum varietas.
Sed temperatæ suaves sunt argutiæ:
Immodicæ offendunt: quare, vir sanctissime
Particulo, chartis nomen victurum meis,
Latinis dum manebit pretium literis,
Si non ingenium, certè brevitatem approba;
Quæ commendari tanto debet iustius,
Quanto poetæ sunt molesti validius.

F A B U L A V I.

Invenit Calvus fortè in trivio pectinem,
Accessit alter æquè defectus pilis,
Eja, inquit, est commune, quodcumque est lucri,
Ostendit ille prædam, & adjecit simul,
Superùm voluntas favit, sed fato invido:
Carbonem, ut ajunt, pro thesauro invenimus.
q Quem spes delusit, huic querela convenit.

F A B U L A V I I.

Ubi vanus animus aurâ captus frivola
Arripuit insolentem sibi fiduciam,
Facile ad derisum stulta levitas ducitur.
Princeps tibicen notior paulò fuit,
Operam Bathyllo solitus in scenâ dare.
Is fortè ludis, non satis memini quibus,
Dum pegma rapitur, concidit casu gravi,
Nec opinans, & sinistram fregit tibiam,
Duas cum dexteras maluisset perdere.
Inter manus sublatus, & multum gemens,
Domum refertur, aliquot menses transeunt,
Ad sanitatem dum venit curatio.
Ut spectatorum mos est, & lepidum genus,
Desiderari cœpit, cujus flatibus
Solebat excitari saltantis vigor.
Erat facturus ludos quidam nobiles,
Et incipiebat Princeps ingredier: eum

Adducit pretio precibus, ut tantummodo
 Ipso ludorum ostenderet sese die.
 Qui simul advenit, rumor de tibicine
 Fremit in theatro: quidam affirmant mortuum;
 Quidam in conspectum proditurum sine morâ.
 Aulæo misso, devolutis tonitribus,
 Dij sunt locuti more translatitio:
 Chorus reducto tunc, & notum canticum
 Imposuit, cuius hæc fuit sententia:
 Lætare incolumis Roma, salvo Principe.
 In plausus confurrectum est, jactat basia
 Tibicen, gratulari fautores putat.
 Equester ordo stultum errorem intelligit,
 Magnoque risu canticum repeti jubet.
 Iteratur illud, homo meus se in pulpito
 Totum prostrernit, plaudit illudens eques:
 Rogare populus hunc coronam existimat:
 Ut verò cuneis notuit res omnibus,
 Princeps ligato crure niveâ fasciâ,
 Niveisque tunicis, niveis etiam calceis,
 Superbiens honore divinæ domus,
 Ab universis capite est potius foras.

FABULA VIII.

Cursu volucris pendens, in novacula,
 Calvus, comosâ fronte, nudo corpore;
 Quem si occuparis, teneas, elapsum semel
 Non ipse possit Jupiter reprehendere:
 Occasionem rerum significat brevem.
 q Effectus impediret ne segnis mora,
 Finxere antiqui talem effigiem temporis.

FABULA IX

Angusto in aditu Taurus luctans cornibus,
 Cum vix intrare posset ad præsepia,
 Monstrabat Vitulus, quo se pacto flecteret:
 Tace, inquit, ante hoc novi, quàm tu natus es;
 q Qui doctiorem emendat, sibi dici putet.

FABULA X

Adversus omnes fortis veloces feras
 Canis cum domino semper fecisset satis,
 Languere cœpit annis ingravantibus.

48 PHÆDRI FABULAR.

Aliquando objectus hispidi pugnae Suis,
 Adripuit aurem: sed cariosis dentibus
 Prædam dimisit, hic tum Venator dolens,
 Canem objurgabat, cui senex contra latrans:
 Non te distituit animus, sed vires meæ:
 Quod fuimus, laudas, jam damnas, quod non sumus,
 q Hoc cur, Philete, scripserim pulcrè vides.

PHÆDRI AUGUSTI LIBERTI
Liber quintus explicit feliciter.

FINIS.

65924

65924

DONO

16 DIC. 2015

BR
S. MARIN
LAUR

Am

8

3

BIBLIOTECA
MUNICIPALE DELLA
CITTÀ DI LURIGNANO

ANTICO

Seu

A

327